

Elstys Jumalan

Lasten ja imewäisten suusta.

eli

Sutta Lapintyttären Elsa Laurintyttären y-
lösrakendawaisesta kuolin suuotesta ja
autuallisesta kuolemasta.

STOCKHOLMISKA,
Präntäty Sam. Rumstedtin tykössä,
1815.

21c013257

UNIVERSITETET I TROMSØ

INSTITUTT FOR ARKTISKE STUDIER

ARKTISKE STUDIER
INSTITUTT FOR ARKTISKE STUDIER
UNIVERSITETET I TROMSØ

UNIVERSITETET I TROMSØ
INSTITUTT FOR ARKTISKE STUDIER

Elisa Vuoden 1764 tuli Jokmoen Skouluun
 yri Kolmentoista - kymmenen ajastainen tytär
 nimäldä Elsa Laurin tytär, Sjöksjorkin kylästä.
 Wuotta ennen oli vanhembisi Sisar ahkeruudensa
 ja siwon elämänsä tähden, kiitoxella lastettu Sko-
 ulusta kotia. Koska tämä Elsa kuuli Sisarensa
 kotona weisawan wisiä ja lukewan kirjaa, tunsi
 myös hän sydämmellisen halun tulla Skouluun,
 jos niin olis Jumalan tahto, woittaarensa siellä
 saman tunnon ja walkeuden Christin-opisa; ja
 ehkä Hän sinne tulduansa oli kyllä sairallinen
 näkönsä puolesta, niin en minä kuitengaan tahto-
 nut kieltää häntä vastaan ottaa. Hän oli san-
 gen hiljainen, hymäntapainen, siwo ja hywinajat-
 talainen lapsi, aiwan kelwollinen tekemään sen-
 kallaista töstä joihin hän oli tottunut, ihmeellisesti
 ahkera kirjaan, josta hän tuffin koskaan tahdot
 luopua, ja oli siinä siwusa lahjoitettu hywällä
 ymmäryksellä ja muistolla.

Skouluun tullesansa taisi hän jo A B C kirjan
 ja puolen Lutherusen Katekismusxesta, jonga sisar
 oli hänelle opettanut. Kesä kuun alkuun oli hän
 lopettanut ulkolukemisen ej ainoastansa Lutheru-
 sen Katekismusxesta ja Herr Doktor Höggströmin
 Christillisyyden kysymyxiä Lapin kielällä, waan
 myös oppinut kolme pääkappalda Swebiliusen
 Selityxesiä; ja sisäldä weisais hän hywin ne tut-
 tawimmat wirret Lappalaisista Wirsikirjasta. Skou-
 luun tulduansa oli hän jo sairallinen, ja mi-
 nun mielestäni, waiwuttu keuhkotaudilla, joka ai-
 na paheni, niin että hän täydyi wietää paljon
 aikaa wuotella, ehkä hän kuitengin muutaman
 hetken

hetken joka päivä oli ylhällä. Hänen voimansa väheneminen näytti selkeästi että kuolema tuli häntä aina lähemmä, josta minä myös häntä lempeällä sydämmellä muistutin. Hän oli iloinen ja tytyväinen; mutta toivotti kuitenkin usein saavansa kuolla niinkuin Jumalan lapsi, ja tulla warjeldyri iankaikkisesta kadotuksesta. Hänen hartaudensa ja ahkeruudensa rukouksessa kasvoi joka hetki. Hän luki mitä hän taishi, ja niinä hetkinä kuin minulla oli aikaa istuin minä ilolla hänen vuoteensa vieressä.

Yhtenä Sunnuntaina, koska väki tuli kirkosta, pyysi hän saada tiedon saarnan sisällepidoista. Koska he olit siitä hänelle sanoneet niin paljo kuin he taishit muistaa, puhuttiin H. Ehtollisen käymisestä joka oli ollut sinä päivänä, ja että Ehtollisen Wieraitten seasa oli yxi 13 wuotinen Tytär joka ensimmäisen Herran sai nautita tätä kallista atriata. Tätä kuullesansa pani hän kätensä yhteen, katsoi ylös taiwaiseen päin ja sanoi: "Jumala andakoon sinun olla mahdollisen, niin sinä olet onnellinen ja antuas?" jotka sanat hän puhui kaxi eli kolme kertaa. Sitte makais hän puhumata kaiken sen päivän, istui myös ylhällä jongun hetken, jona hän luki Uutta Testamentia ja usein ulkoa widdennen pääkappalen Lutheruksen ja Swebiliuksen katekismuksesta; mutta erinomattain langeis hän sywiin ajatukseen niin usein kuin hän luki Herran Ehtollisen asetussanoja. Hän pani pois kirjan, painoi yhteen kätensä ja sanoi: "syötkää ja juokaat tästä kaikki: se on meille kaikille sallittu: se on Jesuksen liha, se on Jesuksen weri, syndein anderi-andamiseri — ja hänen muistorensa". Samasa huokais hän ja sanoi korkialla äänellä: "Ah jos minä saisin mennä Herran Ehtolliselle"!

felle"! Minä tahdon sybdä hänen lihaansa, tahdon juoda hänen wertansa: tahdon olla Jumalasa: tahdon olla yri Jumalan kansa. Se on ulosannettu syndin andexi andamiseksi; minä tarwitsen synnit andexi ja wahwistuksen uskolleni. Minun pitää sybman ja juoman hänen muistonsa. Minä tahdon että minun sieluni muistais hänen kuolemansa ja testamentinsa: yri autuas muisto!" Kuin minä hawaitsin että hän rupeis suuresti ikäwöitsemän Herran Ehtollista, lupaisin minä täyttää hänen toiwotuksensa ja laskea händä Jumalan pöydälle; joka asia hänen anomisensa ja molembain meidän suosumisemme jälkeen lykättiin tulewaiseen päiwään.

Illalla anoi hän kynttilätä, ja luki yöllä osittain Lutheruksen, osittain Swebiliuksen selityksen wuidennen Pääkappalen ylitse ja Doktor Högfströmin tutkistelemuksen Palmussunnuntaina, hänen Lappalaisesta Postillasansa.

Uammulla kello 8 andoi hän anoa että tämä toimitus piti tapahtuman minun huoneesani. Pelwosta ettei hän woisi olla niin kauwan ylhäällä, olisin minä ennen suonut että hän olis maannut wuoteellansa; mutta en kuitengaan tahtonut kernaasti kieldää mitä hän oli anonut. Koska kaikki oli walmis, tuli hän sisälle puetettuna ja johdattettuna miilda lapsildg; ja täsa löydytti, itseensä ej ainoastansa Talon wäki, mutta myös naaburit, jotka wielä olit kirkon tyköna. Tytär talutettiin edes ja langeis polwillensa yhden päänalaisen päälle joka oli yhden lawitan edesä. Hän oli nähdä kyllä murhellinen ja pelkääwä, ja anoi, ettei Rippipuhe pitänyt alotettaman ennen kuin hän sais wastuksen muutaman kysymyksen päälle, kuin hän

Hän rukoili että hän saisi tehdä, ja jotka olit huomanneet hänen ajatusjanssa ja teit hänen surulliseksi. Koska tämä oli hänelle sallittu, sanoi hän ensiksi. Minä olen nuori: enkä vielä tullut siihen ikään eli täyttänyt ne vuodet, että Ehtoollisen käyminen taidais minulle sallittua ja pelkään niin muodoin, että minä onnettomasti sinne menen? Minä vastaisin: Mitä iäsäs puuttene, täyttää sinun ymmärrykses? Sinä isot ja janot wanhuruskautta. Sinun tulee siis Herran pöydällä saada ravindos. Herra itse nytt sinua kutsuu, että saisit wirwoituksen ja lewon sjelulles?

Toiseksi sanoi hän: En minä taida kaikkia Swebiliuksen kysymyksiä ulkoa, ja Te waadittasen kuitengin miilda Skoulu-lapsilda ennen kuin he lasketaan Herran Ehtoolliselle; kuinga siis minä taidan olla mahdollinen?" — Mina vastaisin: Ne toiset lapset ovat terwet ja se ej wahingoitse jos he tulewat täydellisemmäksi ennen kuin he menevät Herran Ehtoolliselle. Kuka tiesi unhottawat, he jttekin aikaa myöden paljo siitä mitä he ovat oppineet; mutta sinun sairaudes ej salli wiivyyttä. Sinun tietos ja ymmärrykses ovat ulettuwaiset; ja sinulla on koettelemus paljota suurempi kuin heillä; niin että minä kaikella uskalluksella, niin kuin Jumalan sanansaattaja taidan awata Häähuoneen owen sinun etees. Tämän päälle waistais hän; Minä pelkäisin että se oli ainoastansa minun sairaudeni tähden, kuin ette tahtoneet estää minua, ja että minä niin muodoin onnettomasti ja ajattomasti olisin taitanut lähestyä Herran pöytä ja tulla wikapääksi hänen ruumiseensa ja wereensä". Minä sanoin: Minä saan Jumalan edesä wastata, jos en minä hänen sanansa jälkeen knuu koettele; ja jota enemmän minä koettelen si-

nun

nun tilaas, sitä wakaambi olen minä siitä että olet mahdollinen Herran Päydän wieras.

Kolmas kysymys oli tämä: "Minä uskon kyllä että Jumala nyt andaa minulle synnit andeeri, mutta minä olen niin heikko täyttämään lupaukseni: Mingäkallainen on Jumalan anderiandamus? Jos minä nyt tulisin rikkomaan; lukeeko hän sitte minulle jällens synniri, ne rikoret kuin hän nyt andaa andeeri eli owatko ne kokanansa andeeriannettut? Minä pelkään että minä langen jos minä elän!" Minä wastaisin: Jumalan lupauret pysywät iankaikkisesti. Hän andaa synnit andeeri, niin ettei hän koskaan enää niiden päälle ajattelle: ja hän armahda syndistä kossa he itsensä parandawat. Mutta uuten syndein kautta taidamma me langeta, ja niin synnin kautta tulla iankaikkisesti kadotetuksi, jos emme jällens siitä luowu. Mutta älä pelkää tulewaista aikaa! Kossa me totisesti etsimme meidän autuuttamme: kossa me olemme walppaat, kossa me otamme oiksan waarin armo walikappaleista; niin me Jumalan woiman kautta warjellaan autuuteen. Herran woi katkeä meidän uskotun kalumme, ja niin warjella ettei helwetin portit pidä sitä woittaman: Tämän jälkeen wastais hän: Tapaturon siis Jesuren nimesä Jumalan työ; mutta rukoukkaat kaikki Jumalata että minä olisin mahdollinen Rippilapsi!"

Kossa hän oli nautinnut ehtollisen, wiettiin hän jälle wuoteellensa ja makais koko päivän ääneti ja tytywäisnä, nukkui myös yhden osan yöstä. Huomenelda sen jälkeen, niin pian kuin minä olin ylösnoanut ja pitänyt rukouksen, lähestyin minä hänen wuodettansa ja kysyin kuinga hänwot. Hän rupeis itkemään ja sanoi että Jumala häneelle

nelle muistutti yhden synnin josta hän oli un-
 hottanut ja salannut. Minä käskin hänen puhua
 rebellisesti ja hän sanoi: Muutaman vuoden takaa
 käski äitini minun mennä Farjaan Peurain kan-
 ta. Sateen tähden iskuin minä yhden puun ala-
 ja nukuin. Kotia tullessani kaimattiin kazi Peu-
 raa jotka olit karanneet minuu nukkuisani, mut-
 ta jotka jälle läyttiin neljän päivän perästä, ja
 joista minä sanoin että minä olin ne kadottanut
 abtaasa metsikössä. Tästä olen minä ensin walhe-
 tellut, sitte pettänyt wanhembani, kuin en minä
 paremmin toimittanut minun wirkaani ja täyt-
 tänyt heidän käskyjäänsä. Minä olen myös wai-
 wannut heitä monen päiväisellä etsimisellä. Eiko
 nämät synnit ole suuret? ja nytt en minä tapaa
 wanhambiani, että minä taidaisin rukoilla heidän
 tämän anderi, ja kuitengin olen minä ollut Herran
 Ehtolisella!" Minä sanoin: Herra on wissisti an-
 danut sinulle tämän lapsuden synnin anderi; kui-
 tengin olen minä tytywäinen sen kausa, että
 nytt muistit ja tunnustit tämän niinkuin synnin
 josta tehty olet, ja niin muodoin taidat ruko-
 illa sen Wapastajaldas anderi. Jota enämmin
 ihmisen tulee Jumalan yhteyteen, sitä wähemmin
 kärsii hän jonkun synnin omantuntonsa päällä.
 Silloin otti hän minun käteeni ja sanoi: Tämä
 on wissisti lohdullinen; mutta älkät olko ylös
 jälkeenandawa minua vastaan! Minä annan it-
 seni teidän halduunna niinkuin lapsi ja ikäwöitsen
 autuutta. Minä tahdon ilmoittaa teille koko sy-
 dämmeni ja en mitään salata. Minä tahdon
 seurata teidän neuwojanne; mutta jos en minä
 tule antuaxi; niin minä walitan teidän ylitsenne
 Jumalan edessä." Siinä samassa katsoi hän kowa-
 sti minun päälleni ja sanoi: Taidatteko te enää
 wiimytellä sen tyköä joka teitä vastaan on niin
 kowa.

Kowa. Minä vastaisin etten minä koskaan tainnut olla rakkaammassa paikassa, kuin yhden sielun tyköna, joka piti niin paljo murhetta autuudestaan. Minä käskin hänen nytt koto sydämmellänsä ja kaikella uskalluxella lewätä wapahtajansa ja Herransa sylisä niinkuin morsiamen, ja hänen kauttansa toiwoa antuallisen eron ajasta.

Tämän hetken jälkeen oli hän aina tyytyväinen ja iloinen; mutta hänen itäwöittsemisensä täälä erinä, tuli aiwan suurexi. Hän puhui nytt siitä että Jumala niin kauwon wiimytteli, ja rukoi siinä samassa että wapahtaja andais hänelle tämän andeexi. Minä itäwöittsen sanoi hän, mutta en sentähden, että minä tunnen kipua; sillä minun sairaudeni on niin helppo ja kewä, että minä taidan istua ylhäällä ja käwessellä. Tuffin tunnen minä sairauttani. Mutta minä itäwöittsen nähde Jumalata ja olla autuain tykönä taiwaassa. Minun pelkoni on kadonnut ja minä taidan tulla autuaxi. Minä olen sairas muitten filmisä, mutta woin paremmin, kuin silloin koska minulla oli paras terweys ja en tahdo koskaan waihettaa minun tilaani sitä parasta päiwää wastaan, kuin minä olen maailmassa elänyt. Minä tahdon myös vielä elää jos Herra niin tahtoo ja kernaasti olla waiikka kuinga wiheliäinen ihmisten filmisä, ainoastansa en minä tule laipaamaan sitä iloa kuin minä nytt tunnen Jumalassa." Minä sanoin: Se taita olla tarpeellisembi sinun sielulles, niin kauwon kuins olet lihassa, että Herra toisinansa salaa siuulle antuallisen läsuölemisensä. Tämän jälken pani hän kätensä yhteen, sulki filmänsä ja sanoi: Herral jos minusta erit, niin tee niinua yhdere kuuliaisexi ja kärsiwällisexi lapsexil! Kuin siinä minulla oliitt niin en minä kette taiwaasta elä maasta.

maasta tottelis. Baikka vielä minun ruumini ja sieluni waiwuis; mutta jos minä sinua kaipaan, niin kaipaan minä kaikki: sillä sinä olet minun apuni, minun uskalluzeni ja minun osani.

Uammusta jälkeen, koska minä tulin hänen wuoteensa tygö, oli hän sydämmelisesi iloinen, ja sanoi olleensa kaiken yön ilahutetun yhdellä suloisella unella, yhdellä seurasa jonga kansa hän oli riemunnut, puhein alla Jumalasta ja wapahtajasta, hänen armostansa ja laupiudestansa syndisia vastaan, hänen suuresta woimastansa ja kunniaastansa, taimaasta ja autuain ilosta siellä. Hän mainitsi niistä jotka olit olleet hänen kansansa, ja sanoi että ne olit kauniit, puhtaat, ystävälliset ja rakkaat, ja hän epäili, jos missään paikasa maan päällä senkallainen ilo löyty, kuin se jonga hän tässä seurasa näki ja nautitsi. Hän sanoi minulle: "Te olitte myös siellä, piditte minua kädessä, ja seuraisitte minua hywän kappalen matkaa; mutta sitte seisahditte te, ja minä seuraisin minun seuraani". Minä iloitsin hänen kansansa, ja sanoin että Wapahtaja tämän kautta andoi hänen unhottaa ruumiin waiwoja, ja andoi hänen näitten maalausten kautta ymmärtää, että parempi ja iloisempi elämä tämän jälkeen oli Jumalille walmistettu, ehkä se autuus on suurempi kuin mitä joku silmä on nähnyt, jos korwa kuullut eli jongun ihmisen sydämmeen on astunut. Mitä minuun tulee pidän minä sinua kädessä, minä seuraan sinua walmistaareni sinua: mutta koska Engelit wiewät sinun pois, niin taidan minä vielä jorikuri ajari jäädä tänne.

Kaiken tämän päivän oli hän hiljanen, ääneti ja iloinen; ihastui sydämmeestä koska lapset taikka luit hänen wuoteensa wieresä, eli weisaisit wirsejä.

sejä, koska hän aina seuraisi heitä niin paljo kuin hän taisi. Seuraavaisna päivänä kuin minä tulin hänen tykönsä ja kysyin hänen tilansa pe-
 rään, vastaanotti hän minun nauravaisella suul-
 la ja iloisella kasvolla näitten sanain alla: Hyvä
 on maata kuolin-wuoteella. Koko elämäni ja ter-
 weydeni aikana en minä ole tundenut senkallaista
 iloa kuin nytt täsa. Mikä riemu ei silloin mahda
 olla iankaiikkisunden majoisa ja autuain seurasa!
 Minä olen tänä yönä pitänyt kansakäymistä kah-
 den nuoren ja kaunein neitsein kansa. He makasit
 minun kansani wuoteella. Yri oikiassa toinen
 wafemalla puolellani. Wuode loisti niinkuin ho-
 pia ja kulda ja neitseet olit ihanat. He toit
 waateita kansansa, ja puetit minun walleihin
 kauneihin waatteihin. Me nousimme ylös leikitse-
 mään ja minä kuulin jongun sanowan: "Iloit-
 kamme ja riemuittamme, sillä Karitsan häät ovat
 tulleet ja sen emändä on itsens valmistanut". Toi-
 nen ääni wastais: "Mutuat ovat ne jotka ovat
 Karitsan häihin kutsutut!" Mutta tämä katois
 pois koska minä heräisin." Minä sanoin: Zuma-
 la ilahuttaa rakasta lastansa kuolin wuoteellansa
 aiwan suloisilla uneilla, johon hän wastais: Tämä
 ei ollut mikään uni, se oli enemmän kuin uni."
 Nämät sanat mainitsi hän usein uudestansa ja
 huokais sywästi niinkuin olis hän ollut murhelli-
 nen sen ylitse, että minä kutsuin sen unexi. Mi-
 nä sanoin sentähden: Se on yhtä kaikki mitä se
 on; mutta minä näen illolla että Herra näitten
 kumain kautta wetä sinun halus, elämäs ja koko
 sydämmes tästä mailmasta tulewaiseen; ja tämän
 kuutta tulee kuolema, joka monelle on hirvui-
 nulle niin rakkaari ja kewiäxi, ettet sinä erino-
 maisesti tunne kuumiin kipua ja kuoleman wai-
 noja. Hän wastats: En minä kowin sairas ole.

en minä paljo ruumiin waiwoja tunne; Mutta minun haluni tulla Jumalan tygö, on sangen suuri: totisesti en minä taida sitä ulospuhua. En minä ole rohjennut tästä puhua, paljaasta pelwosta että minä soimattaisin tytywättömydeni tähden ja etten minä ole kyllä Jumalan tahdon ala annettu, mutta minä olen kuitengin aina Jumalan edestä tunnustanut tämän synniri, jonga minä olen häneldä rukoillut ja wielä rukoilen andeeksi. Joka aammu, kossa auringo nousee, ajattelen minä: Armossinen Jumala! engo minä pian saa katseella sitä Aurinkota joka ei kossaan lasse? Kuitengin minä olen tytywäinen odottamaan, sillä minun olemiseni täälä ej kuitengaan taida olla niin pitkäällinen". Hän kässi nyt minun sanoa sydämmellisiä terweyysi wanhimmillensa, sillä muistutuksessa ettej hiedän pitänyt hända murhettimanz; sillä, sanoi hän, minä kuolen Jumalan lasna, ja menen nytt surkeudesta Jumalan omaan lunniaan, sielä toiwon minä nähä ja kohdata heitä. Sielä saamma me iankaikkisesti wapahtajamme tyfönä yhdessä riemuuta. Sen jälkeen sanoi hän korkialla äänellä: Kiittäkää heitä heidän hymydensä edestä minua kohtaanz; mutta erinomattain sen edässä että he annoit minun tulla Skouluun, ja se on tapabtunut sinutusa hetkesä". Sitte kässi hän minun neuwoa heitä hywin käyttämään armon aikaa ja mainitsi muutamia wikoja kuin heidän piti ulosjuurittaman ja tygö pani: Minun uudet waatteni, kuin minä olen täälä saanut, neuloo minun äitini tällä ajalla ja ne pitää jälle tänne jätettämän". — Minä käskin hänen sitä olla murhetoinna ja sanwin. Uitis saa ne kernaasti pitää sinun muistoses. Tämän päiwän oli hän kyllä woiमतoin, mutta hiljainen ja tytywäinen.

Koska rukous illalla oli pidetty, toimitin minä niin että kahden tyttären ja yhden pian piti walwomana hänen vuoteensa wieressä; mutta en ollut minä hywin ulkona ennen kuin hän käski wäen sammuttaa kyntilän ja mennä lewolle. Hän ei karsinut nähä että heillä piti oleman waiwaa hänestä. Sitte oli hän tygö pannut: jos joku teisi tahdois maata minun kansani, olisin minä tytwäinen; mutta ette suingaan saa walwoa". Koska ei he nytt mitään wastanneet, nauratti hän ja sanoi: "Ette te taida uskaldaa maata minun vuotellani pelwosta että mina kuolisin; mutta kyllä minä tämän yön yli elän. Jos minä myös kuolisin; niin en mina tahdo että kuolaan pelkää minua. Minä tiedän että elävät ihmiset pelkävät kuolleita. Minä olen ollut samankaltainen; mutta jos kuolleet taidaisit mitään vaikuttaa elämitten päälle, niin tekisin minä teille ennen hywää kuin pahaa. Minä seurisin kernaasti niitä jotka Jumalalta lähetetään palvelukseen niille jotka autuuden perimän pitä.

Koko yön makais hän ääneti; mutta aamulla Koska wäki nousi ylös, kysyi hän kohta jos minä olin herännyt.— Kuitingin tahdoi hän ettejminua pitänyt herätettämän ennen kuin minä itse heräisin. Kello wiisi tuli waimo wainajani vuoteeni tygö ja sanoi että sairas oli kysynyt minun perääni. Minä nousin kohta ylös ja menin hänen tygönsä. Koska minä tulin sanoi hän: "Minun lunastajani ei ole kaukana". Minä kysyin jos hänellä sinä yönä oli ollut suuri waiwa, Koska hän tunsu kuoleman niin läsnä". Wastaus oli: En minä ole tundenut yhtään kipua; sillä minä olen nähnyt itse Herran Orjantyappuraisen kruununsa kansa ja hänen kunniansa oli suuri.
Minä

Minä olen seisonut hänen istuimensa edessä ja it-
 kentyt hänen jalkainsa juures; mutta hän pyyhkäisi
 pois kyneleeni, tarttui käteeni awais yhden kirjan
 ja sanoi: "Lue!" Minä luin ja näin ilolla että
 minun nimeni oli kirjoitettu Elämän Kirjaan."
 Minä sanoin: Mutualliset unet! jotka tekewät yh-
 den kuoleman Jesuxen ystäwän ajan niin iloise-
 ni! Hän vastais: Herra suokoon saman armon
 teille kuolin wuoteestanne, niin te saatte nähdä,
 että se on enäämi kuin uni. Epyhkäisen puheen
 jälkeen Jumalan pitkämielisydestä ja hywydestä,
 Hänen armostansa ja laupiudestansa syndisiä koh-
 taan ja Hänen rakkaudestansa omiansa vastaan,
 tahdoi hän että aammu rukaus piti pidettämmän,
 joka kohta tapahtui. Rukouyden alla oli hän pol-
 willansa wuoteensa päällä. Joku tahdoi siitä estää
 hända ja sanoi: "Makaa rauhasa sillä sinä olet hei-
 ko." Mutta hän vastais: "Ah anna myös minun
 ruumiini osotta jongun kunnian Jumalalle niin
 kauwan kuin hän sen woi, haudasa ej hän taida
 sitä tehdä".

Rukouyden jälkeen kiiti hän kaikkia, joilla oli
 ollut joku waiwa hänestä ja toiwotti heille Juma-
 lan siunausta. Minulle sanoi hän: Jumala on
 niin hywä minulle ettej minun ruumini enää woi
 kantaa senkallaista autuutta". Hän kiiti minua
 sydämmellisellä rakkaudella ja sanoi: Tuiwaasa
 mayetaan teille se waiwa kuin teillä Jumalan
 tähden on ollut yhdestä köyhästä Lapin lapsesta.
 Minä menen edellä ja tahdon ilolla nähdä teidän
 tulewan jälkeen". Waimoni käden painoi hän suu-
 tansa vastaan ja rukoili ettej hän wäsyysi siihen
 waiwaan kuin hänellä vielä piti hänestä oleman,
 siihen asti että rumis lafketaan mahan.

Tämän jälkeen sanoi hän: Jääkää hyvästi kaikki jotka tässä läsnä olette! Sanokaat kaikille ja puhukaat, kuinga tytyväisnä ja hyvin se kuolee, joka on oikein valmistettu ja saa Herrasa kuolla. Herra Jeesus minun Vapauttajani andakon teidän kaikkein kuolla niin hyvin ja tytyväisnä kuin minä kuolen”.

Nytt anoi hän että yri aammu Wirsi piti Jumalan kunnia ja ylistyksi weisattaman; koska tämä: ”Herä sjelellä ja mielellä”, lapin kielessä otettiin ylös, joka tässä kielessä on sangen liikuttawainen. Koska Wirsi oli lopetettu, ei hän enää puhunut; waan makais ääneti ja poisnukkui muutaman minutin sen jälkeen suljetuilla silmillä ja yhdistetyillä käsillä. Mینگä vaikutuksen hänen kuolemansa valmistus ja kaunis täällä eronsa teki kaikkein niiden päälle jotka siihen olit todistajat ja monen muun päälle joka hänestä kuuli puhuttawain en minä woi ulospuhua. Minun filmäni wuodattawat vielä kyneleitä koska minä sen päälle ajattellen ja silloin minä wasta elämästi tunnen näitten sanain woiman: Autuat owat ne jotka Herrasa kuolewat.

Theofilus Gran.

Prowasti ja Kirjoherra Pitosa.

O Jesu jalo, Sydämmen halu
 Ruin syndini kaikki kannoit,
 Sulje minua tääl, Sun haawais sisäl
 Rakkaal kädell, kuin lupaisit ja wannoit.

** ** * * * * *

Ammen sanon, ja wiimmein anon
 Sinuld o Rakas Jeesu!
 Ett sjelellä wietet, Sitä oikiat' tiet'
 Jloon iät, laulamaan woiton weisuu.

